

veiebringes Betryggelse for, at ikkun sund Koppervædffe benyttes ved Indpodningen.

Med Hensyn til Forflagets enkelte Paragrapher bemærkes Følgende:

ad §§ 1—3.

Aldersgrændsen, inden hvilken Kopperindpodningen bør være foretaget, er i flere andre Lande sat meget lavere f. Ex. i England til 3 Maanedes, i Skotland og Irland til 6 Maanedes, i Baiern 1 Aar, i Sverrig 2 Aar og i Württemberg 3 Aar. Naar man ikke har troet at burde sætte Aldersgrændsen saa lavt, er Grunden hertil navnlig den, at Controllen med Forpligtelsens Opfyldelse vilde blive forbunden med Vanskelighed, og navnlig ikke kunde knyttes til bestaaende Indretninger. Først ved den Alder, til hvilken Forpligtelsen til at søge Skolen er knyttet, er det antaget, at en let og virksom Control vilde kunne finde Sted, men denne Aldersgrændse har man da ogsaa antaget at være den yderste, der burde sættes for Efterkommelsen af Indpodningspligten, idet Skolebesøget i særlig Grad medvirker til at udbrede smitsomme Sygdomme blandt Børn og gennem disse til Befolkningen.

Da det, naar Undladelsen af at efterkomme Forpligtelsen til at lade Børnene indpode med Kopper, ikke er forbundet med Ansvar, maa befrygtes, at deels Forsømmelighed deels Modvillie vil friste Bedkommende til at lade det komme an paa, om Undladelsen vilde blive bemærket, er det anseet aldeles fornødent at foreskrive Strafansvar for de Forældre og andre Bedkommende, der tilfidesætte den dem med Hensyn til Børnenes Indpodning paahvilende Pligt.

ad § 4.

Bestemmelser svarende til de i denne Paragraph indeholdte fandtes i Fredg. 3die April 1810 §§ 11 og 12, men den Omstændighed, at Stederne paa Landet nu i Reglen ligge mere spredte, har medført, at det er anseet fornødent i de enkelte Tilfælde at overlade det til Sundhedspolittets Bestemmelse, i hvilket Omfang Indpodning af Kopper maa ansees fornøden paa Grund af en udbrudt

Koppesygdom, og dette har igjen medført Nødvendighed af at foreskrive Regler for, hvorledes den af Sundhedspolittet tagne Bestemmelse skal bringes til de Paagjældendes Kundskab.

ad § 6.

Som Beviis for, at en Person har været indpodet med Kopper, har tidligere foruden de i Paragraphen nævnte Attester ogsaa Udskrift af de af Lægerne førte Protokoller over Indpodede kunnet tjene. Controllen med, at disse Protokoller førtes tilbørligt, har imidlertid, navnlig for de private Lægers Bedkommende, været forbundet med Vanskelighed, og efter en længere Aarvækses Forløb har Udskrift meget hyppigt ikke været til at tilveiebringe. Da nu Forelsen af disse Protokoller, der tjente til Grundlag for de Indberetninger, det var Lægerne paalagt at afgive om de af dem foretagne Indpodninger, ikke længer er fornøden af Hensyn til disse Indberetninger, der ansees for overflødige, har Man ikke troet at burde paalægge Lægerne at føre disse Protokoller alene for at kunne meddele Attest efter samme, navnlig da en Fornyelse af Indpodningen altid kan ske uden synderligt Besvær for de Enkelte, der ikke kunne tilveiebringe de i Paragraphen foreskrevne Attester for deres første Indpodning.

ad § 7.

Reglerne for den offentlige Indpodning af Kopper ere i det Væsentlige overeensstemmende med de nu gjældende, kun at det er anseet fornødent at anordne dens Foretagelse ogsaa i Kjøbstæderne, hvor hidtil ingen almindelig Indpodning ved offentlig Foranstaltning har fundet Sted. Da de offentlige Læger i Kjøbstæderne ikke saaledes som Lægerne i Landdistrikterne behøve at gjøre Rejser for at foretage den offentlige Indpodning, er det imidlertid ikke anseet fornødent at tillægge Lægerne i Kjøbstæderne den i Pl. 4de Octbr. 1825 ommeldte Betaling, der nærmest er at betragte som et Bederlag for Diæter.

Bestemmelserne om at de, der benytte den offentlige Indpodning, skulle møde til Efterhyn og tilstede Lægerne at tage Koppervædffe,